

ZRADA

Bitva zuřila nebývalou silou. Ve vyprahlém sevřeném údolí plném skal proti sobě bojovaly rozptýlené skupinky křesťanských a saracénských bojovníků. Těla pokrytá kroužkovou zbrojí a silnými pláty kovu se zmítala v množství osobních soubojů.

Třeskot mečů a údery do štítů byly už samy o sobě dost ohlušující. Povyk bojujících na obou stranách však ryk bitvy ještě znásoboval.

„Kde je ksakru ten tvůj soused? Tohle sami nezvládnem!“ křičel právě Vladimír na Martina, který se mečem oháněl jen o pár metrů dál.

„Kryje nás zezadu! Asi ho taky přepadli,“ odpověděl Martin namáhavě mezi dvěma prudkými výpady, kdy se mu sice podařilo zneškodnit jednoho z nepřátel, ale další dva už na něj útočili z boku.

Situace vypadala opravdu vážně. Černě zahalených tváří Saracénů a jejich špičatých přileb bylo všude vidět čím dál víc. Jako by vyrůstali z pustých skal a všudypřítomného písku, který tvořil zdejší bezútesnou krajinu.

Albrecht z Krvenos stál se svou družinou na vyvýšenině stranou válečného zápolení a pohledem spíš zaujatým než zneklidněným zíral na vřavu pod sebou.

Na některých z jeho lidí však byla znát nervozita. Viděli, že těch, kteří dole v soutěsce bojují ve jménu krále, začíná kvapem ubývat a navíc se pomalu a jistě ocitají v nebezpečném obklíčení.

Jeden z Albrechtových vojáků učinil nechápavé gesto, které naznačovalo jeho nespokojenost. Přišli sem přece bojovat. Měli zastavit útoky bezvěrců. A ti dole to také dělají. Snaží se ze všech sil, které jim ale docházejí. Je potřeba jim pomoci, tak proč...

„Něco se ti snad nelíbí?“ obořil se Albrecht na vojáka.

„Ne... promiňte, pane,“ zamumlal zaskočený zbrojnoš. Pak si však přece jen dodal odvahy a pokračoval: „Já jen... na co čekáme? Proč nebojujeme? Mohl by se to dozvědět někdo u dvora. A... mám mezi těmi dole své přátele.“

„U dvora se to nikdo nedozví,“ usmál se Albrecht a tváří mu přeběhl samolibý úsměv. „A nemusíš se bát, s přáteli se jistě brzo shledáš,“ dodal a nenápadně pokynul muži stojícímu za ním.

Muž přikývl a bez váhání svého spolubojovníka propíchl dýkou. Výkřik se ztratil v desítkách jiných. Bezládné tělo se kutálelo ze svahu, zbrojí vyrývalo dráhu a vířilo oblaka jemného písku. Poslední posmrtné salto a pád se konečně zastavil. Tělo se zarazilo o hromadu dalších mrtvol.

„Má ještě někdo nějaké výhrady?“ prohodil Albrecht, scénou očividně pobaven.

Nikdo ani nemukl. Dole v soutěsce však šlo do tuhého. Mrtvých přibývalo a živým ubývaly síly.

„Nerad to říkám,“ křikl Vladimír, „ale musíme ustoupit. Je jich jako sarančat!“ odrazil v poslední chvíli nebezpečný výpad, který ho málem připravil o život.

„Ustoupit, příteli?“ zahřměl Martinův hlas. „Už stárneš!“

„Tak tohle jsem jako neslyšel,“ usmál se Vladimír, protože Martinova slova ho pobídla k dalšímu boji. „Já a stárnout? Viděls mě například... tancovat?“

Meč jako by mu v ruku ožil. Paže činily bleskurychlé výpady. Tělo uhýbalo ranám v nečekaných otočkách a úkrocích. Plášť vlál jako při bouři, ačkoli bylo bezvětří. Vladimír tančil.

Pak se ale ze zátočiny vyvalil mrak dalších Saracénů. Zář jejich pověstných zbraní byla na slunci oslepující.

„Vážně je jich jako sarančat,“ zamumlal Martin spíš pro sebe. „Zpátky do tábora!“ křikl na své lidi a mávl na znamení ústupu.

„Máš recht,“ přidal se Vladimír při pohledu na valící se záplavu nových nepřátel. „Mizíme odsud!“

Dali se na bezhlavý úprk, protože pozice už byly neudržitelné. Martin přikázal zapálit jeden z vozů, které míjeli, a ten se ve chvíli změnil v ohnivou kouli řítící se na nepřítele. To poskytlo utíkajícím aspoň malý náskok.

Už to vypadalo, že se z děsivé soutěsky dostanou do bezpečí, když vtom se na ně z druhé strany, odkud to nečekali, vyvalila vlna dalších Saracénů. Martin a Vladimír se i se svými muži ocitli v pasti.

„Musíme se probít! Rychle!“ vykřikl Martin odhodlaně a tasil meč k dalšímu boji.

Soutěska teď byla požárem rozdělená na dvě poloviny, ale Saracénům se po chvíli podařilo oheň obejít a vpadnout bojovníkům do zad.

„Musíme pryč, pane, nebo nás rozsekaj na kusy! To by mi stará nevodpustila,“ křičel jeden z Martinových zbrojnošů. „Tudy!“ ukázal na nenápadnou únikovou cestu.

Martin se ohlédl po Vladimírovi. Jeho oranžový plášť vlál v novém zničujícím tanci. Obklopen kruhem nepřátel. Kruhem, který se zmenšoval. „Běžte napřed!“ zavelel Martin a vyběhl příteli na pomoc.

„Pane! To je šílenství!“ snažil se ho voják zadržet.

Ano, bylo to šílenství. A Martin si to uvědomoval. Ale nemohl tam Vladimíra nechat.

„Běžte napřed! Sejdeme se v táboře!“ obrátil se znovu na své vojáky, a když viděl jejich váhání, zařval: „Utíkejte! To je rozkaz!“

Jeho zbrojnoši se probíjeli do bezpečí a Martin se rozběhl vstříc obřimu saracénskému bojovníkovi, který svou sekyrou hravě smetl každého, kdo mu přišel do cesty. Nosní chránič jeho přilby mu dodával ďábelský vzhled a válečným pokřikem připomínal ničivou bouři.

Střetli se očima. Pak se s třeskotem střetly jejich zbraně. Jednou, dvakrát. Vzápětí Martin pocítil sílu úderu toho obra. Těžká sekera ho nabrala zezadu při Saracénově kupodivu hbité otočce, Martin upadl, ještě se stačil překulit na záda a pokusil se nahmátnout meč, který mu při pádu vyklouzl z ruky. Pozdě. Saracénova sekera už mu visela nad hlavou v rozmachu, který nebylo možné zastavit. Nebo ano? V poslední chvíli kdosi úder odklonil stranou. Vladimír!

Podařilo se mu probít z kruhu nepřátel a rychle v souboji zaujal Martinovo místo. Každý jeho pohyb byl mistrovsky přesný a vlastně krásný, ačkoliv jím musel zabíjet. Svého posledního soka však nezabil.

„Vladimíre!“ zařval Martin, který už znovu stál na nohou a řítil se příteli na pomoc.

Jenže sekyra obrovského Saracéna byla tentokrát rychlejší. Vladimír se schoulil a oběma rukama v železných rukavicích sevřel cizí zbraň na své hrudi, jako by ji chtěl obejmout. Oči vytřeštil spíš údivem než bolestí. Vlající plášť na něm pohasl.

Ale to už tu byl Martin. Silou znásobenou strachem o přítele nejprve skolil obra k zemi a poslední prudkou ranou ukončil jeho život. Pak se vrhl k Vladimírovi.

Ležel na zemi a pokoušel se pousmát.

„Že bych tak špatně tancoval? Žádná si ještě nestěžovala.“

„Vladimíre. To zvládneš,“ sklonil se nad ním Martin.

Vladimír však zavrtěl hlavou a z koutku úst mu vytekla tenký rudý pramínek.